



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
5 У. 17065/15
12.07.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А., оснивача студија за стране језике “Б.Б.” из ..., ... бр. ..., поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију – Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, чије предмете је преузело Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак – Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења, број: 300-431-02-00221/2015-I 1000 од 20.11.2015. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 12.07.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију- Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-431-02-00221/2015-I 1000 од 20.11.2015. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против закључка Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Филијале Стари град, број: 431-02-3397/14 од 12.02.2015. године, којим је одбачена, као неблаговремена, њена жалба изјављена против решења те Филијале број: 416-1а/23-771 од 30.12.2013. године, а којим решењем се утврђује аконтационо задужење доприноса за социјално осигурање за период од 01.01.2013. до 31.12.2013. године пореском обвезнику, овде тужиљи, са пословним седиштем у ..., у улици ... бр. ..., у укупном износу за доприносе за пензијско и инвалидско осигурање од 31.345,04 динара, за доприносе за здравствено осигурање од 17.524,73 динара и за

доприносе за осигурање за случај незапослености од 2.137.16 динара.

У тужби, поднетој Управном суду дана 10.12.2015. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа из свих разлога предвиђених Законом о управним споровима. Указује да се у закључку првостепеног органа наводи да је увидом у документацију, а према враћеној пошиљци утврђено да је предметно решење прослеђено путем поште тужили дана 09.01.2014. године, па је Пореска управа- Филијала Стари град евидентирала уручење предметног решења даном истека рока од 15 дана од дана када је предато пошти, па је тако поступљено у складу са чланом 36. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, из чега произлази да је тужила жалбу уложила након истека рока. Сматра да је овакав став првостепеног органа неприхватљив, у потпуности неоснован и донет уз одсуство разумевања правила поступка која се односе на достављање пореских управних аката, што за последицу има да је оспорени закључак захваћен битним повредама правила поступка из члана 36. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, а у вези члана 3. став 2. истог закона, услед чега тужили као лицу које је требало да учествује у својству странке није била дата могућност да учествује у поступку, чиме јој је повређено правно средство загарантовано одредбом члана 36. став 2. Устава Републике Србије. Тужила истиче да јој ожалбено решење од 30.12.2013. године, никада није достављено, већ је за постојање и садржину истог сазнала 17.11.2014. године, по поднетом захтеву за укидање клаузуле правоснажности због повреде одредбе члана 36. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, када јој је на њен поновни захтев достављена фотокопија решења. Наиме, тужила је дана 30.12.2013. године, учествовала у поступку контроле и тада јој није уручено решење од 30.12.2013. године, а како је сам поступак био незаконит и како на основу фактичког стања тужила није знала у ком поступку учествује, да ли у поступку контроле утврђивања обавеза или у поступку доношења решења, то је дана 17.01.2014. године, поднела захтев да јој се уруче решења, што није учињено и поред више ургенција. Даном 19.07.2014. године, поднела је захтев за укидање клаузуле правоснажности из напред наведених разлога, а на њен захтев, дана 17.11.2014. године, достављен јој је одговор од 04.11.2014. године, у коме је наведено да је Филијала Стари град евидентирала уручење предметног решења даном истека рока од 15 дана од дана када је предато пошти, па је тако поступљено у складу са одредбом члана 36. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Са напред наведеног, предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати првостепеном органу на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени орган остао је у свему при разлозима наведеним у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета ове управне

ствари произлази да је тужени орган у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, утврдио да је, како се из доказа који се налазе у списима предмета неспорно утврђује да је првостепени орган решење тог органа, бр. 416-1a/23 – 771 од 30.12.2013. године, предао пошти на достављање дана 09.01.2014. године, што се утврђује из пријемне књиге- листа поште, који је оверен од стране поште, а како је жалбу тужиља поднела 15.12.2014. године, правилна оцена првостепеног органа да је иста поднета по истеку прописаног рока од 15 дана. Наиме, према одредби члана 36. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, који је био у примени када је достављање у конкретном случају вршено, порески акт сматра се достављеним по истеку рока од 15 дана од дана предаје пореског акта пошти на достављање. Стога су по налажењу туженог органа, без утицаја на другачије решење ове управне ствари сви жалбени наводи о обавезном личном достављању. Наиме, цитираном одредбом члана 36. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, је прописано да се порески акти у писаном облику достављају поштом или лично. Дакле, постоје два прописана начина достављања. Како је првостепени орган вршио достављање поштом, то су исти без утицаја на другачије решење ове управне ствари о личном достављању. Без утицаја на другачије решење ове управне ствари су и жалбени наводи у којима се тужиља позива на одредбе Закона о општем управном поступку, будући да је чланом 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 80/02 и 47/13), утврђен однос овог закона са другим законима, а овим чланом је приписано да уколико је другим законом питање из области коју уређује овај закон уређено на другачији начин, примењују се одредбе овог закона. Према ставу 2. овог члана, ако овим законом није другачије прописано, порески поступак се спроводи по начелима и у складу са одредбама закона којим се уређује општи управни поступак. Дакле, ако је другим законом на другачији начин уређено питање из области примене која је већ уређена Законом о пореском поступку и пореској администрацији, примењују се одредбе Закона о пореском поступку и пореској администрацији. С друге стране, иако закон обухвата целокупну материју пореског поступка, предвиђена је супсидијарна примена Закона о општем управном поступку на ситуације које Закон о пореском поступку и пореској администрацији, није посебно или до краја уредио. Како је Законом о пореском поступку и пореској администрацији, уређено достављање путем поште, то у конкретном случају нема места примени Закона о општем управном поступку. Жалбени наводи тужиље да јој није омогућено да учествује у поступку, као и да јој није омогућено да учествује у поступку утврђивања пореза и доприноса, су такође без утицаја на другачије решење ове управне ствари, будући да је у конкретном случају жалба правилно одбачена, као неблаговремена, због тога што не испуњава формално - процесне услове за подношење, па се конкретна жалба не узима у разматрање, а првостепени орган није био дужан да омогући тужиљи да учествује у поступку по жалби на ожалбени закључак. Са изложеног, тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Међутим, по оцени суда, основано се тужбом указује да су оспореним решењем повређена правила поступка предвиђена чланом 36. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 80/02...47/13), којим је прописано да се порески акти у писаном облику достављају поштом или лично

(став 1.); ако се достављање пореског акта врши лично, порески акт се сматра достављеним даном пријема пореског акта од стране пореског обвезника или овлашћеног лица, што се потврђује његовим потписом (став 2.); ако се достављање пореског акта врши преко поште, порески акт се сматра достављеним по истеку рока од 15 дана од предаје пореског акта пошти на достављање (став 3.). Ово стога, што је одредбом члана 34. став 2. истог закона, прописано да је порески управни акт, којим Пореска управа решава у појединачним правима и обавезама пореског дужника из пореског правног односа - пореско решење и закључак, те из наведеног произлази да се достављање пореских аката у писаном облику врши на начин прописан одредбом члана 36. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, а да се у недостатку посебних одредаба о достављању пореских управних аката примењују правила о обавезном личном достављању, прописана одредбом члана 77. став 1, 2. и 3. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10). Наиме, чланом 77. став 1. наведеног закона, прописано је да се достављање мора извршити лично лицу коме је писмено намењено, када је такво достављање одређено овим законом или другим прописом, кад од дана достављања почиње тећи рок који се не може продужавати или кад то нарочито одреди орган који је наредио достављање. Сматра се да је извршено лично достављање адвокату и предајом писмена запосленом у адвокатској канцеларији. Одредбом става 2. истог члана, прописано је да кад се лице коме достављање треба извршити лично не затекне у стану, пословној просторији, на радном месту или се у адвокатској канцеларији не затекне ни лице које је у њој запослено, достављач ће се обавестити када и на ком месту га може наћи, па ће му код неког од лица наведених у члану 77. овог закона оставити писмено обавештење да у одређени дан и час буде у свом стану, односно на радном месту ради примања писмена.

Стога, како у списима предмета нема доказа да је тужили, као пореском обвезнику, извршена лична достава решења број: 416-1а/23-771 од 30.12.2013. године, у складу са одредбама Закона о општем управном поступку, а која је у конкретном случају била обавезна, то није било места ни закључивању првостепеног органа да тужила на исто није уложила жалбу у законом прописаном року. Ово посебно стога што је и према одлуци Уставног суда Уж. 638/2011 од 11.07.2014. године, начин достављања управних аката од изузетног значаја за странку, због заштите њеног правног интереса, јер достављање омогућава лицу којем је акт намењен да се упозна са његовом садржином, како би могао предузети све оно што је потребно како за остваривање, тако и за заштиту својих права и правних интереса, а правило је да управни акт не производи никакво правно дејство све док не буде достављен странци у поступку. Имајући у виду наведену битну повреду правила управног поступка који је тужени орган пропустио да правилно оцени у поступку по жалби, то је и сам оспореним решењем повредио закон на штету тужиле.

С обзиром да је оспорено решење поништено због повреде правила поступка, Управни суд је решавао без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.

111/09), с тим што су примедбе и правно схватање суда изнети у овој пресуди, обавезујући за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. наведеног закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 12.07.2018. године, 5 У. 17065/15

Записничар
Снежана Николић, с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ